

gøre: Lad dog være med at flytte dem, for det faar De saamænd bare Vrøvl for. Han svarede: De skal flyttes. Efter min Mening kunde de dejligt være blevet staaende de halvanden Alen fra det S.ed, hvor de nu er kommet hen. Men de er altsaa flyttet, og der er maaske sket en lille Opgravning, taget nogle Græstørv op. Uden i øvrigt at komme nærmere ind paa alle disse Vandrer, Kloakker o. s. v., som der til Formandens Forfærdelse er blevet talt om saa mange Gange, vil jeg her kun bemærke, at det er mig meddelt, at Arkitekterne i Foraaret har anmodet Tilsynsudvalget, som de kalder det, om Tilladelse til at nedlægge Ledningerne for ikke bagefter at skulle beskadige Anlægget, o. s. v., men at det blev nægtet dem. Saa lavedes Anlægene, og Følgen deraf har været, at der har maattet graves ubetydeligt op nogle S.eder.

Sluttelig omtalte det ærede Medlem, at jeg ikke havde været hos mine Medlemmer i Randers. Jeg vil oplyse det ærede Medlem om, at i den Organisation, jeg er Formand for, er der omtrent 80 000 Medlemmer — de bor ganske vist ikke alle sammen i Randers —, og hvis jeg, naar jeg rejste ud for at se paa et eller andet, skulde søge disse Medlemmer, saa fik jeg ikke besørget det, jeg skulde besøge. Derfor gør jeg det ikke. Jeg søger dem, jeg skønner, det er nødvendigt at søge, saa faar for øvrigt Resten være. Det ærede Medlem sagde: Man undrer sig i Randers; ja, saa faar man i Guds Navn undre sig. Det ærede Medlem sagde, at han havde refereret mine Udtalelser. Det skal jeg ikke have det allerbitterste imod, jeg skal oven i Købet være ham taknemmelig derfor, naar han bare refererer rigtigt efter Rentrykket af Rigsdagstidende. Da det ærede Medlem gik ned fra Talerstolen, sagde han noget, jeg ikke kunde forstaa. Jeg har ikke haft Fortrykket, saa jeg har ikke kunnet læse, hvad det var, men det lød i mine Øren, som om han talte noget om Faareflok i god Orden — jeg ved ikke, hvad han mente dermed — og om Klokketaar — om det var en Bemærkning til ham selv, ved jeg ikke.

Den højtærede Undervisningsminister har ogsaa været ude efter mig. Jeg sad med den største Interesse og hørte paa Begyndelsen af den højtærede Undervisningsministers Tale, og jeg vil ærlig talt sige, at jeg sagde til mig selv: Det er ganske rart, at du ikke har noget udestaaende med den højtærede Minister, for Ministeren er jo, som man populært siger, betydelig skrap. Jeg hørte med Interesse — og har læst i Fortrykket med Interesse — det, den højt-

ærede Minister sagde med Hensyn til de unge Studenter, at hun har opfordret Lærerne til at faa de studerende ned fra et Herrestandpunkt til et Tjenerstandpunkt, og dèr tilføjede den højtærede Minister; og deri maa vist alle fornuftige Mennesker give mig Ret. Det vil jeg gerne underskrive. Men der var en Ting, jeg kom til at tænke paa, og det var: Eet er gode Raad at give, et andet selv dem at efterleve. Vi er jo, ikke mindst her i Rigsdagen, selv de højtærede Ministre, Tjenere alle sammen. Derfor skal man, naar man giver gode Raad af den Art, ogsaa selv gerne efterleve dem. Den højtærede Minister har muligen en Gang haft et Tjenerstandpunkt, men jeg tror ikke, hun har det mere. I alt Fald faldt der senere i hendes Tale nogle Udtalelser, som var saaledes, at de ikke faldt sammen med — hvad skal jeg sige — en lidt ydmyg — saa meget kan man vel heller ikke fordre —, en beskedent Tilbageholdenhed hos Ministeren. Det var vedrørende Færøerne. Dèr hørte vi Ministeren sige: Jeg gennemførte en første Bevilling til det og det. Dèr glemte nu den højtærede Minister, hvad der allerede er blevet paataalt af det ærede Medlem Hr. Samuelson, at erindre om, at det omtalte Arbejde var paabegyndt, inden den højtærede Minister blev Minister. Men den højtærede Minister siger altsaa: Jeg gennemførte i Fjor en første Bevilling til Ordbogen, og det var i Fjor, jeg gennemførte en Bevilling, og dernæst gennemførte jeg i Fjor en ekstraordinær aarlig Bevilling, og jeg gennemførte i Fjor en Fordobling af Bevillingen til Hjælp til Rejser o. s. v. Man kommer uvilkaarligt til at mindes en anden høj Frue, Danmark har haft, Dronning Margrethe. Man hørte ligefrem i et Sus: Vi, o. s. v., byder og befaler. Det er jeg og jeg. At der er noget, der hedder Bevillingsmyndighed, Rigsdag o. s. v., faar man ikke meget Indtryk af efter den Tale, Ministeren holdt. Jeg maatte desværre gaa fra Rigsdagen, inden den højtærede Minister naaede til mig, saa jeg har jo ikke haft Nydelsen af at faa det, som man populært siger, „frisch vom Fass“. Jeg har det kun gennem Fortrykket, og jeg maa her sige det samme, som jeg sagde tidligere: Hvis jeg skulde begaa Uret mod den højtærede Minister paa Grund af Trykfejl i Fortrykket, saa beder jeg Dem paa Forhaand undskylde; jeg skal for Resten ikke sige ret meget. Jeg var altsaa ikke til Stede her, men jeg følte mig ganske sikker paa, at til mig vilde der ikke komme noget. Jeg skulde til Møde i Jernbaneerstatningskommissionen, det var altsaa lovligt Forfald, jeg havde. Da jeg saa kom-